

Lovforslag nr. L 54. Fremsat den 17. januar 2002 af skatteministeren (Svend Erik Hovmand)

Forslag

til

Lov om ændring af skattestyrelsesloven og ligningsloven

(Fuld omkostningsgodtgørelse i skattesager m.v., som skatteyder vinder fuldt ud eller i overvejende grad, eller som videreføres af skattemyndighederne)

§ 1

I lov om skattemyndighedernes organisation og opgaver m.v. (Skattestyrelsesloven), jf. lov-bekendtgørelse nr. 859 af 13. september 2000, som ændret ved § 4 i lov nr. 483 af 7. juni 2001, foretages følgende ændringer:

1. § 33 A, stk. 1, affattes således:

”§ 33 A. Der ydes en godtgørelse på 50 pct. af de udgifter, som en person omfattet af § 33 B, ifølge regning skal betale eller har betalt til sagkyndig bistand m.v., som nævnt i § 33 C i de sager, som er nævnt i § 33 D. Dog ydes en godtgørelse på 100 pct., såfremt den pågældende person i sagen har fået fuldt medhold eller medhold i overvejende grad.”

2. § 33 A, stk. 2, 1. pkt., affattes således:

”Stk. 2. Godtgørelsen er på 100 pct. af de godtgørelsesberettigede udgifter, hvis udgifterne ifølge regning skal betales eller er betalt i anledning af, at told- og skatteforvaltningen vil ændre en kommunal ansættelse, jf. § 14, stk. 4, 2. pkt., eller den centrale told- og skatteforvaltning af egen drift vil ændre en afgørelse truffet af den regionale told- og skatteforvaltning, eller told- og skatteforvaltningen forelægger en skatteankenævnskendelse eller en ejendomsvurdering for Ligningsrådet til ændring, jf. § 14, stk. 5, eller Skatteministeriet indbringer en landsskatte- retskendelse for landsretten, eller Skatteministeriet anker en landsretsdom til Højesteret.”

3. I § 33 A, indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

”Stk. 4. Den sagkyndige skal senest 14 dage efter sin første henvendelse til den instans, der behandler den godtgørelsesberettigede sag, fremsende et specificeret overslag over de udgifter til behandlingen af det eller de spørgsmål i sagen ved den pågældende instans, som den godtgørelsesberettigede kan forvente at skulle betale den sagkyndige. Fremsendelsen af overslaget er en forudsætning for, at der kan ydes en godtgørelse på 100 pct. af sagens udgifter ved den pågældende instans efter stk. 1 og 2. Der kan dog bortses fra en overskridelse af fristen i 1. pkt, hvis ganske særlige omstændigheder taler herfor.”

Stk. 4 bliver herefter stk. 5.

4. I § 33 C affattes stk. 1 således:

”§ 33 C. Godtgørelsesberettigede er følgende udgifter, når de ifølge regning skal betales eller er betalt:

- 1) Udgifter til sagkyndig bistand, medmindre den sagkyndige er ansat hos den godtgørelsesberettigede.
- 2) Retsafgifter, bortset fra gebyret til Landskatteretten, jf. § 25, stk. 4.
- 3) Udgifter til syn og skøn.
- 4) Udgifter til sagkyndige erklæringer og andet bevismateriale.
- 5) Pålagte sagsomkostninger.
- 6) Udgifter til en sagkyndigs udtalelse om, hvorvidt en afgørelse i en klage- eller rets- sag bør påklages eller prøves ved domstole- ne.”

5. §§ 33 E- 33 H ophæves og i stedet indsættes:

”§ 33 E. I sager, der afgøres administrativt, afgiver den instans, der træffer afgørelse i den godtgørelsesberettigede sag, samtidig med afgørelsen i sagen en begrundet udtalelse om, i hvilket omfang den godtgørelsesberettigede har fået medhold i det eller de godtgørelsesberettigede spørgsmål, som er forelagt den. Denne udtalelse indgår i vurderingen af størrelsen af den godtgørelse, den godtgørelsesberettigede er berettiget til. Udtalelsen er dog ikke bindende for afgørelsen af spørgsmålet om godtgørelsens størrelse.

§ 33 F. Giver en ansøgning om omkostningsgodtgørelse anledning til nærmere at undersøge, i hvilket omfang den godtgørelsesberettigede har fået medhold i sin sag, udbetales forskudsvis 50 pct. af det ansøgte godtgørelsesbeløb.

Stk. 2. Er godtgørelsesbeløbet større end det beløb, som efter stk. 1 er udbetalt forskudsvis, udbetales restbeløbet med en rente. Renten beregnes med rentesatsen i kildeskattelovens § 62, stk. 3, pr. påbegyndt måned regnet fra dagen for modtagelsen af ansøgningen om omkostningsgodtgørelse.

Stk. 3. Giver en ansøgning om omkostningsgodtgørelse alene anledning til nærmere at undersøge størrelsen af udgifterne til behandling af sagen, herunder den sagkyndiges honorar, udbetales godtgørelsen ifølge ansøgningen med forbehold for eventuel tilbagebetaling.

Stk. 4. Er godtgørelsesbeløbet mindre end det beløb, som efter stk. 3 er udbetalt med forbehold, skal den godtgørelsesberettigede tilbagebetale det for meget udbetalte godtgørelsesbeløb. Den godtgørelsesberettigede har ret til henstand, såfremt afgørelsen om godtgørelsens tilbagebetaling påklages eller indbringes for domstolene.

Stk. 5. Har den godtgørelsesberettigede tilbagebetalt godtgørelsesbeløbet efter stk. 4, 1. pkt., og findes dette beløb senere at være blevet tilbagebetalt med urette, udbetales beløbet med en rente. Renten beregnes med rentesatsen i kildeskattelovens § 62, stk. 3, pr. påbegyndt måned regnet fra dagen for indbetaling af det opkrævede godtgørelsesbeløb.

§ 33 G. Skatteministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser om, hvilke oplysninger der skal følge en ansøgning om omkostningsgodtgørelse.

§ 33 H. Skatteministeren afgiver årligt en redegørelse til Folketinget om den udgiftsmæssige udvikling m.v. i de sager, hvortil der kan ydes omkostningsgodtgørelse.

§ 33 I. Medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der forsætligt eller groft uagtsomt afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger til brug for beregningen af omkostningsgodtgørelse.

Stk. 2. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

§ 33 J. Skønnes en overtrædelse ikke at ville medføre højere straf end bøde, kan skatteministeren tilkendegive den pågældende, at sagen kan afgøres uden retslig forfølgning, såfremt denne erkender sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angiven frist, der efter anmodning kan forlænges, at betale en i tilkendegivelsen angiven bøde.

Stk. 2. Med hensyn til den i stk. 1 nævnte tilkendegivelse finder bestemmelserne i retsplejeloven om indholdet af et anklageskrift i politisager tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Betales bøden i rette tid, eller bliver den efter vedtagelse inddrevet eller afsonet, bortfalder videre forfølgning. Skattekontrollovens § 23 A om opkrævning og inddrivelse finder tilsvarende anvendelse.”

§ 2

I lov om påligningen af indkomstskat til staten (ligningsloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 887 af 8. oktober 2001, foretages følgende ændringer:

1. § 7 Q, *stk. 1, nr. 1*, affattes således:

”1) Godtgørelse efter skattestyrelseslovens § 33 A samt renter efter samme lovs § 33 F, stk. 2 og 5.”

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende og har virkning for sager, hvor godtgørelsesspørgsmålet i sagen ikke er endeligt afgjort efter de tidligere gældende regler inden den 17. januar 2002.

Stk. 2. Det i § 1, nr. 3, foreslåede nye stk. 4 i skattestyrelseslovens § 33 A og den i § 1, nr. 5, foreslåede affattelse af skattestyrelseslovens § 33 E har virkning for sager, som rejses ved den

pågældende myndighed fra og med dagen efter lovens bekendtgørelse i Lovtidende.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning – formålet med lovforslaget

Formålet med lovforslaget er at styrke skatteyderens retssikkerhed ved at sikre borgerne og virksomhederne fuld dækning af deres udgifter til sagkyndig bistand i sager, som de vinder fuldt ud eller i overvejende grad.

Flere skatteydere opgiver at føre skattesager, fordi det ofte vil være en langvarig, økonomisk og psykisk belastning for den enkelte. Der er desuden stor risiko for, at omkostningerne ved at få ret vil overstige den tilbagebetalte skat. Dette har Venstre og Det Konservative Folkeparti gennem en længere årrække påpeget som et problem over for den tidligere regering – uden at problemet på området er blevet løst.

Det er regeringens opfattelse, at de urimeligheder, som en skatteyder udsættes for ved at få ret i sin skattesag og alligevel stå tilbage med et økonomisk tab, vil blive fjernet med dette lovforslag. Samtidig er der tilstræbt en så enkel og administrerbar ordning som muligt både for skatteyderen, for den sagkyndige og for myndighederne.

Lovforslaget skal ses som led i opfyldelse af de mål, som regeringen har sat sig ved regeringsgrundlaget, og som regeringspartierne har forpligtet sig til at opfylde inden 100 dage.

Efter de gældende regler ydes der en godtgørelse på 50 pct. af skatteyderens udgifter til sagkyndig bistand i de fleste skattesager, som skatteyderen påklager i det administrative klagesystem eller får prøvet ved domstolene. Godtgørelsen ydes uanset, om skatteyderen vinder eller taber sagen.

Endvidere kan der i de situationer, hvor skattemyndighederne viderefører sagen, ydes skatteyderen en godtgørelse på 85 pct. af dennes udgifter til sagkyndig bistand ved den pågældende instans. Godtgørelsen ydes uanset sagens udfald.

Forslaget ændrer ikke på adgangen til for skatteyderen at opnå en godtgørelse på 50 pct. af sine bistandsudgifter, såfremt denne taber sagen. Det er derimod fundet rimeligt at forhøje den godtgørelse, som udbe-

tales, når myndigheder viderefører en sag, fra 85 pct. til 100 pct. Herved sikres det, at skatteyderen ikke står med udækkede udgifter i en sag vedrørende et spørgsmål, som alene er blevet videreført i skattemyndighedernes interesse, fordi spørgsmålet findes at være af principiel betydning.

Ved lovforslaget opretholdes de gældende regler om, at skatteministeren årligt skal afgive en redegørelse til Folketinget om den udgiftsmæssige udvikling m.v. i de sager, hvortil der kan ydes omkostningsgodtgørelse. Herudover vil lovforslaget i forhold til gældende regler blive underkastet særlig lovovervågning. Skatteministeren vil derfor inden udgangen af 2005 give Folketinget en uddybende redegørelse for anvendelse af den nye ordning for årene 2002 – 2004.

2. Nærmere om den foreslåede ordning

Ordningen efter lovforslaget går i hovedtræk ud på, at der fremover skal ydes en godtgørelse på 100 pct. af den skatte- eller afgiftspligtiges udgifter til sagkyndig bistand mv., såfremt den skatte- eller afgiftspligtige i sin sag opnår fuldt medhold eller medhold i overvejende grad.

Endvidere hæves den godtgørelse, der ydes, når det er skattemyndighederne, som viderefører en sag, fra 85 pct. til 100 pct. I øvrigt er denne ordning uændret og vil ikke blive nærmere omtalt i det følgende.

Fremgangsmåden efter lovforslaget er den, at den sagkyndige skal udarbejde et overslag over de forventede udgifter ved sin behandling af sagen ved den pågældende instans, hvortil sagen er indbragt. Overslaget, som skal fremsendes til instansen senest 14 dage efter den sagkyndiges første henvendelse til instansen, skal være specificeret således, at udgifterne til de enkelte punkter i sagen klart fremgår af overslaget. Dette overslag indgår som et vejledende moment i told- og skatteregionens senere vurdering af godtgørelsens størrelse, herunder af rimeligheden af det honorar, som der ønskes godtgørelse for. Fremsender den sagkyndige ikke et sådant overslag senest 14 dage efter den sagkyndiges første henvendelse til instansen, kan der ikke senere opnås fuld dækning for udgifterne til

sagkyndig bistand mv. ved den pågældende instans, såfremt den skatte- eller afgiftspligtige vinder sagen fuldt ud eller i overvejende grad. Told- og skatteregionen kan dog dispensere fra 14-dagesfristen, såfremt ganske særlige omstændigheder taler herfor.

Den pågældende administrative myndighed, som træffer afgørelse i sagen, afgiver samtidig med at afgørelsen træffes, en vejledende udtalelse om, hvorvidt den skatte- eller afgiftspligtige har opnået fuldt medhold, medhold i overvejende grad eller må anses for at have fået medhold i ikke overvejende grad eller helt at have tabt sagen.

Ved ansøgning om omkostningsgodtgørelse til told- og skatteregionen fremsender den sagkyndige

- kopi af sin første henvendelse til instansen, eller hvis denne har været mundtlig, en notits om den første henvendelse til instansen,
- sit overslag,
- sin regning,
- afgørelsen fra myndigheden samt
- denne myndigheds vejledende udtalelse over medholdsgraden.

Den sagkyndige og den skatte- eller afgiftspligtige attesterer ved deres underskrifter på ansøgningen under strafansvar, at de afgivne oplysninger er korrekte.

Hvis told- og skatteregionen har vanskeligt ved at vurdere medholdsspørgsmålet, kan told- og skatteregionen forskudsvis udbetale 50 pct. af det ansøgte godtgørelsesbeløb. Viser det sig senere, at der skal ydes et større godtgørelsesbeløb, udbetales det resterende beløb med renter efter rentesatsen i kildeskattelovens § 62, stk. 3. Renten, der beregnes fra dagen for modtagelsen af ansøgningen om omkostningsgodtgørelse, medregnes ikke ved indkomstopgørelsen.

Er den skatte- eller afgiftspligtige utilfreds med told- og skatteregionens afgørelse, kan denne påklages til Told- og Skattestyrelsen, hvis afgørelse kan indbringes for domstolene.

Er told- og skatteregionen alene i tvivl om rimeligheden af størrelsen af udgifterne til behandlingen af sagen, herunder den sagkyndiges honorar, udbetaler regionen det ansøgte godtgørelsesbeløb med forbehold for tilbagebetaling. Told- og skatteregionen kan forelægge spørgsmålet om rimeligheden af honorarets størrelse for den sagkyndiges brancheorganisations klagenævn. Et eventuelt krav om tilbagebetaling af beløbet fra den skatte- eller afgiftspligtige sker uden beregning af renter.

Den skatte- eller afgiftspligtige kan påklage told- og skatteregionens afgørelse til Told- og Skattestyrelsen og herefter eventuelt indbringe styrelsens afgørelse for domstolene. Ved påklage til Told- og Skattesty-

relsen og ved indbringelse af sagen for domstolene har den skatte- eller afgiftspligtige ret til at få henstand med tilbagebetalingen.

Hvis den skatte- eller afgiftspligtige betaler det omtvistede beløb, og Told- og Skattestyrelsen eller domstolene senere giver denne medhold, tilbagebetales differencebeløbet med renter efter rentesatsen i kildeskattelovens § 62, stk. 3. Renten, der beregnes fra dagen for indbetaling af det opkrævede godtgørelsesbeløb, medregnes ikke ved indkomstopgørelsen.

3. Nærmere om medholdsvurderingen

Vurderingen af, om den skatte- eller afgiftspligtige har fået fuldt eller overvejende medhold, eller om den skatte- eller afgiftspligtige har tabt sagen, derved at denne ikke har fået medhold i overvejende grad eller helt har tabt sagen (medholdsvurderingen), foretages i første omgang af den instans, der træffer afgørelse i den materielle skatte- eller afgiftssag. Det sker på baggrund af en vurdering af udfaldet af det eller de spørgsmål, som har været forelagt den pågældende instans og kun det eller disse spørgsmål. Medholdsvurderingen kommer til udtryk i den udtalelse, som instansen skal afgive sammen med den materielle afgørelse i skatte- eller afgiftssagen.

Dernæst foretager told- og skatteregionen – på baggrund af denne udtalelse – en selvstændig medholdsvurdering og træffer afgørelse om størrelsen af den godtgørelse, som den skatte- eller afgiftspligtige ifølge told- og skatteregionens egen medholdsvurdering er berettiget til.

Udgangspunktet er, at told- og skatteregionen følger medholdsvurderingen i udtalelserne fra klageinstanser, men behøver det ikke, hvis told- og skatteregionen ikke er enig i disse myndigheders vurderinger. Medholdsvurderingen i udtalelserne er således kun vejledende. Endvidere skal told- og skatteregionen foretage en selvstændig samlet medholdsvurdering, hvis klagepunkterne ikke er de samme ved alle de administrative klageinstanser samt i tilfælde, hvor sagen finder sin afslutning ved domstolene.

Ved en samlet vurdering af sagen sættes udfaldet af de punkter, der er blevet behandlet, i relation til de punkter, som har været fremme ved sagens start ved hver instans. Den samlede vurdering har betydning for, i hvilken udstrækning, der skal foretages en efterregulering af allerede udbetalte godtgørelser for udgifter ved sagens førelse ved forudgående instanser.

Såvel de administrative klageinstansers udtalelse om medholdsgraden som told- og skatteforvaltningens medholdsvurdering, herunder den samlede medholdsvurdering, må foretages på baggrund af en

skønsmæssig vurdering af betydningen af såvel målelige som ikke-målelige forhold i sagen. Antallet af klagepunkter er ikke i sig selv afgørende.

Der kan ikke i alle tilfælde tages udgangspunkt i selve den konkrete sags beløbsmæssige betydning for den skatte- eller afgiftspligtige. Hvis sagen således er af principiel betydning - ikke alene for behandlingen af tilsvarende spørgsmål for andre år for den pågældende skatte- eller afgiftspligtige, men også generelt for retstilstanden på området - må dette moment tillægges vægt.

I vurderingen kan bl.a. indgå

- sagsgenstandens beløbsmæssige værdi
- på hvilket niveau i det administrative klagesystem eller ved domstolene sagen er afgjort
- sagens eventuelle vidererækkende betydning for den skatte- eller afgiftspligtige eller for retstilstanden på området i øvrigt
- udgifterne til den sagkyndiges behandling af sagen på det pågældende punkt (punktets tyngde).

Til illustration af medholdsvurderingen kan følgende eksempel gives:

Den kommunale skattemyndighed har nægtet at godkende den skattepligtiges selvangivne fradrag på tre punkter.

De tre punkter påklages til skatteankenævnet, der giver den skattepligtige medhold i klagepunkt 1, mens nævnet stadfæster den kommunale skattemyndigheds afgørelse vedrørende klagepunkt 2 og 3.

Skatteankenævnet vurderer, at den skattepligtige ikke har vundet i overvejende grad, hvilket told- og skatteregionen er enig i. Der udbetales således kun en godtgørelse på 50 pct. for udgifterne til sagens behandling ved denne instans.

Punkterne 2 og 3 påklages til Landsskatteretten, som stadfæster skatteankenævnets afgørelse. Ved denne instans udbetales også kun en godtgørelse på 50 pct.

Den skattepligtige indbringer herefter spørgsmålene for landsretten, som giver den skattepligtige medhold i spørgsmål 2, men ikke i spørgsmål 3. Told- og skatteregionen vurderer, at spørgsmål 2 vejer så tungt for sagen ved denne instans, at den skattepligtige må anses for at have fået overvejende medhold. Udgifterne til sagkyndig bistand mv. ved denne instans dækkes således med 100 pct.

Endvidere foretager told- og skatteregionen en samlet vurdering af sagen og finder, at den skattepligtige må anses for at have fået overvejende medhold i sagen. Der foretages således en efterregulering af de udbetalte godtgørelser for sagens behandling ved Landsskatteretten og skatteankenævnet. For sagens

behandling ved disse instanser udbetales en godtgørelse som med tillæg af den tidligere udbetalte godtgørelse udgør 100 pct.

Konsekvenserne af denne samlede medholdsvurdering er, at den skattepligtige får dækket samtlige sine udgifter til sagkyndig bistand mv. i sagen med 100 pct.

Efterreguleringen sker uden beregning af renter. Det skyldes hensynet til ordningens enkelhed.

4. Nærmere om prøvelsen af honorarspørgsmålet

Såvel den sagkyndige som den skatte- eller afgiftspligtige afgiver på ansøgningen om oimkostningsgodtgørelse til told- og skatteregionen oplysninger om honoraret til den sagkyndige under strafansvar efter de foreslåede bestemmelser i skattestyrelseslovens §§ 33 I- 33 J. Bestemmelserne er kun ændret reaktionelt i forhold til gældende regler.

Udgangspunktet er således, at oplysningerne om udgifterne til behandlingen af sagen, herunder honoraret til den sagkyndige, er korrekte og rimelige, og at dette udgangspunkt må kunne lægges til grund for told- og skatteregionens behandling af ansøgningen.

Hvis told- og skatteregionen imidlertid bliver i tvivl om f.eks. størrelsen af honoraret til den sagkyndige på grund af det anvendte antal timer i sagen, udbetaler told- og skatteregionen beløbet, men tager forbehold for eventuel tilbagebetaling fra den skatte- eller afgiftspligtige. Told- og skatteregionen vil hermed have tid til at behandle honorarspørgsmålet nærmere, uden at dette belaster den skatte- eller afgiftspligtige økonomisk.

Til brug for behandlingen af spørgsmålet om størrelsen af udgifterne til sagens behandling kan told- og skatteregionen indhente en supplerende udtalelse fra den administrative klageinstans, hvor sagen har været behandlet.

For så vidt angår spørgsmålet om rimeligheden af størrelsen af honoraret til den sagkyndige indgår der i denne vurdering flere momenter. Det drejer sig om

- sagens karakter, genstand og kompleksitet,
- størrelsen af honorartimesatsen sammenholdt med en gennemsnitlig timesats inden for den pågældende branche,
- antallet af timer, der er anvendt,
- sagens resultat og
- sagens eventuelle vidererækkende betydning for andre skatte- eller afgiftspligtige eller for samme skatte- eller afgiftspligtige for samme eller andre år.

Told- og skatteregionen kan til brug for sin vurdering af rimeligheden af honorarets størrelse forelægge

spørgsmålet for den sagkyndiges brancheorganisations klagenævn.

Såvel Advokatrådet som Foreningen af Statsautoriserede Revisorer og Foreningen Registrerede Revisorer vil behandle forespørgsler fra told- og skattemyndighederne om rimeligheden af størrelsen af deres medlemmers honorarer. Det sker i henholdsvis Advokatnævnet/ kredsbestyrelserne og i revisororganisationernes responsumudvalg. Sagsbehandlingstiden kan variere meget alt efter, hvor godt sagerne er oplyst. Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid ved kredsbestyrelsen og Advokatnævnet, hvortil der er adgang til at få prøvet kredsbestyrelsens afgørelse, er godt et år.

Hvis et sådant nævn mener, at honoraret har været for stort, eller told- og skatteregionen af andre grunde mener, at honoraret har været for stort, kræves det for meget udbetalte godtgørelsesbeløb tilbagebetalt fra den skatte- eller afgiftspligtige uden renter. Tilsvarende gælder, hvis told- og skatteregionen ikke kan anerkende størrelsen af andre udgifter til sagens behandling, f.eks. rejseomkostninger eller udgifter til indhentelse af en sagkyndig erklæring.

Den skatte- eller afgiftspligtige kan påklage told- og skatteregionens afgørelse om tilbagebetaling af det udbetalte godtgørelsesbeløb til Told- og Skattestyrelsen og eventuelt indbringe spørgsmålet for domstolene. Samtidig har den skatte- eller afgiftspligtige ret til at få henstand med tilbagebetalingen af beløbet.

Hvis den skatte- eller afgiftspligtige betaler det omtvistede beløb, og Told- og Skattestyrelsen eller domstolene senere giver den skatte- eller afgiftspligtige medhold, tilbagebetales differencebeløbet med renter beregnet efter kildeskattelovens § 62, stk. 3.

5. Provenumæssige bemærkninger

Forslaget om at forhøje omkostningsgodtgørelses-satsen til 100 pct. mod gældende reglers 50 pct. i skattesager m.v., hvor den skatte- eller afgiftspligtige får fuldt medhold eller medhold i overvejende grad, skønnes på sigt – baseret på uændret omfang af sager, hvor der anvendes sagkyndig bistand – at indebære årlige merudgifter i størrelsesordenen 15 mill. kr. for det offentlige. I det omfang lovforslagets forbedring af godtgørelsesordningen i sig selv fører til flere sager, hvor der anvendes sagkyndig bistand end under gældende regler, vil merudgifterne dog blive større.

Lovforslaget har virkning for sager, hvor godtgørelsesspørgsmålet i sagen ikke må anses for endeligt afgjort efter de tidligere gældende regler inden den 17. januar 2002. Følgelig omfatter den foreslåede forhøjelse af satsen også udgifter til sagkyndig bistand afholdt i forbindelse med sagens behandling ved lavere

instanser i 2001 og tidligere år. Som følge heraf skønnes lovforslaget i de første år at indebære en samlet årlig merudgift i størrelsesordenen 20 mill. kr. Merudgiften vedrører alene staten.

Finansårsvirkningen i 2002 skønnes til en merudgift på 20 mill.kr.

6. Administrative konsekvenser for det offentlige

Det årlige sagsomfang vurderes at blive ca. 4000 sager.

I Landsskatteretten vurderes lovforslaget på denne baggrund at medføre årlige merudgifter svarende til 3 årsværk. Det forudsætter, at medholdsvurderingerne kan foretages rent administrativt, dvs. uden medvirken af retsmedlemmer.

I Told*Skat betyder forslaget et årligt merforbrug af årsværk på ca. 15.

Forslaget medfører desuden engangsudgifter i Told*Skat på ca. 80.000 kr. til information.

Forslaget forventes kun at ville medføre et ubetydeligt merarbejde i kommunerne.

7. Erhvervsøkonomiske og erhvervsadministrative konsekvenser

Lovforslaget skønnes ikke at have nævneværdige negative erhvervsøkonomiske konsekvenser. Derimod medfører lovforslaget, at det bliver mindre omkostningskrævende for erhvervslivet at føre skatte- og afgiftssager.

Lovforslaget skønnes ikke at have administrative konsekvenser for erhvervslivet.

8. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

9. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ingen administrative konsekvenser for borgerne.

10. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

11. Høring

Samtidig med fremsættelsen af nærværende lovforslag er lovforslaget sendt til høring i:

Advokatrådet, Amtsrådsforeningen i Danmark, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Børsmæglerforeningen, Danmarks Aktive Handelsrejsende, Danmarks Rederiforening, Danmarks Skibskreditfond, Dansk Ejendomsrådgiverforening, Dansk Familielandbrug, Dansk Handel & Service, Dansk Industri, Danske En-

treprenører, De Danske Landboforeninger, Den Danske Skatteborgerforening, Det Danske Handelskammer, Erhvervenes Skattesekretariat, Finansrådet, Foreningen Registrerede Revisorer, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Forsikring og Pension, Forvaltningshøjskolen, Frederiksberg Kommune, Grundejernes Landsorganisation, Håndværksrådet, Investerings-ForeningsRådet, Kommunernes Landsforening, Københavns Fondsbørs, Københavns Kommune, Landbrugets Rådgivningscenter, Landsorganisationen i Danmark, Parcelhusejernes Landsorganisation, Realkreditrådet, Skattechefforeningen, Skatterevisorforeningen, Vurderingsrådsforeningen samt relevante ministerier.

Endvidere er lovforslaget sendt til høring hos De Danske Bilimportører, Dansk Landbrugs Realkreditfond, Dansk Metal, Forbrugerrådet, Erhvervenes Transportudvalg, Den Danske Dommerforening, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Østre Landsret og Præsidenten for Højesteret.

Høringssvarene og kommentarerne hertil vil blive fremlagt under behandlingen af lovforslaget.

Det bemærkes, at et udkast til lovforslaget har været forelagt Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, som har vurderet, at forslaget ikke indeholder administrative konsekvenser og derfor ikke forelægges Testpanelet.

Sammenfatning af økonomiske og administrative konsekvenser

	Positive konsekvenser/mindredgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Ingen	Merudgift for staten på ca. 20 mill. kr. årligt. Finansårvirkningerne i 2002 skønnes til en merudgift på 20 mill. kr.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Ingen	Årlige merudgifter til 3 årsværk i Landsskatteretten og ca. 15 årsværk i Told*Skat, ca. 80.000 kr. til information samt et ubetydeligt merarbejde i kommunerne.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Mindre omkostningskrævende at føre skatte- og afgiftssager	Ingen nævneværdige
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Efter den gældende bestemmelse i skattestyrelseslovens § 33 A, stk. 1, ydes der alene en godtgørelse på 50 pct. af de godtgørelsesberettigede udgifter i de sager, som den skatte- eller afgiftspligtige vinder.

Det foreslås, at ordningen forbedres, således at der ydes en godtgørelse på 100 pct., hvis den skatte- eller afgiftspligtige opnår fuldt medhold eller medhold i overvejende grad.

Baggrunden herfor er, at det forekommer urimeligt, at selv om en skatte- eller afgiftspligtig vinder sin sag,

kan vedkommende stå tilbage med et økonomisk tab, fordi godtgørelsen efter de gældende regler kun dækker halvdelen af udgifterne til sagkyndig bistand mv.

Med forslaget vil disse urimeligheder blive fjernet.

Taber den skatte- eller afgiftspligtige sin sag, godtgøres dennes udgifter til sagkyndig bistand mv. fortsat med 50 pct.

Vurderingen af, hvorvidt sagen er vundet fuldt ud eller i overvejende grad eller tabt af den skatte- eller afgiftspligtige – dvs. den skatte- eller afgiftspligtige ikke har fået medhold eller i hvert fald ikke fået medhold i overvejende grad - foretages instans for instans. Opnår den skatte- eller afgiftspligtige fuldt eller overvejende medhold ved en instans, bliver udgifterne til

sagkyndig bistand mv. dækket med 100 pct. ved den pågældende instans. Om der skal ske genoptagelse af ansøgningerne om omkostningsgodtgørelse for tidligere instanser med henblik på efterregulering af tidligere udbetalte godtgørelser, må derimod bero på en vurdering af sagen ved de tidligere instanser i lyset af det eller de vundne punkter.

Det kan således forekomme, at selv om den skatte- eller afgiftspligtige får fuldt medhold ved en instans med den følge, at udgifterne til sagen ved denne instans dækkes med 100 pct., vil dette forhold ikke være tilstrækkeligt til at foretage en efterregulering af udbetalte omkostningsgodtgørelser for tidligere instanser, hvis det eller de vundne klagepunkter ikke indgår i den samlede sag ved den pågældende instans med en tilstrækkelig tyngde. Kun hvis det eller de vundne klagepunkter indgår med en tilstrækkelig tyngde, således at den skatte- eller afgiftspligtige ud fra en samlet vurdering af sagen ved den pågældende instans må anses for at have vundet den i overvejende grad, vil der skulle foretages en efterregulering af tidligere udbetalte godtgørelser, således at dækningsgraden samlet set bliver 100 pct.

Det er alle udgifterne i sagen, som i givet fald bliver dækket med 100 pct. De godtgørelsesberettigede udgifter fremgår af skattestyrelseslovens § 33 C. For så vidt angår udgifter til en sagkyndigs udtalelse om, hvorvidt en afgørelse i en klage- eller retssag bør påklages eller prøves ved domstolene, jf. § 33 C, stk. 1, nr. 6, vil udgifterne ved indhentelse af en sådan udtalelse også kunne dækkes med 100 pct. i det tilfælde, hvor den skatte- eller afgiftspligtige kun har fået overvejende medhold, men på baggrund af den sagkyndiges udtalelse vælger ikke at få de punkter, hvor der ikke er givet medhold, prøvet ved en overordnet instans.

Har den skatte- eller afgiftspligtige udgifter til sagkyndig bistand mv. i forbindelse med en anmodning til skatteankenævnet eller Landsskatteretten om genoptagelse af vedkommende myndigheds egen tidligere afgørelse, jf. skattestyrelseslovens § 33 D, stk. 1, nr. 3, vil udbetalingen af en godtgørelse på 100 pct. ikke være betinget af, at en imødekommelse af genoptagelsessagen også fører til et ligningsmæssigt gunstigt resultat for den skatte- eller afgiftspligtige. Genoptagelsessagen og ansættelsessagen må således i godtgørelsesmæssig henseende anses for at være to selvstændige sager.

Efter de gældende regler kan omkostningsgodtgørelse alene ydes, såfremt den skatte- eller afgiftspligtige kan godtgøre, at denne har betalt de godtgørelsesberettigede udgifter til sagkyndig bistand mv.

Efter forslaget er det ikke længere en betingelse, at udgifterne faktisk er betalt. Efter forslaget er det tilstrækkeligt, at det kan dokumenteres, at udgifterne skal betales ifølge regning. Baggrunden for denne ændring af godtgørelsesordningen er, at det ikke forekommer rimeligt at påføre den skatte- eller afgiftspligtige udgifter til og eventuelt besvær med finansiering af udgifterne til den sagkyndige bistand mv., når disse udgifter - som udgangspunkt - alligevel vil blive godtgjort - i hvert fald med 50 pct.

Til nr. 2

Efter de gældende regler i skattestyrelseslovens § 33 A, stk. 2, ydes der en godtgørelse på 85 pct. af de godtgørelsesberettigede udgifter, hvis udgifterne er betalt i anledning af, at skattemyndighederne viderefører en sag - typisk fordi den er principiel. Godtgørelsen ydes kun til dækning af de godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes til sagens behandling ved den instans, hvortil skattemyndighederne har indbragt sagen. Godtgørelsen på de 85 pct. ydes uanset udfaldet af sagen ved den pågældende instans.

Det foreslås, at godtgørelsen på 85 pct. hæves til 100 pct. Dette kan få betydning, hvis den skatte- eller afgiftspligtige taber sagen ved den pågældende instans. Det er i den forbindelse ikke fundet rimeligt, at den skatte- eller afgiftspligtige ikke fuldt ud får dækket sine udgifter til behandlingen af sagen ved den pågældende instans, når sagen udelukkende videreføres i skattemyndighedernes interesse.

Ligesom det foreslås for den almindelige godtgørelse efter § 33 A, stk. 1, foreslås det for den særlige godtgørelse, at det ikke længere er et krav, at udgifterne til sagkyndig bistand mv. er betalt ved ansøgning om godtgørelse. Efter forslaget er det således tilstrækkeligt, at udgifterne skal betales ifølge regning. Der henvises om baggrunden herfor til bemærkningerne under nr. 1.

Til nr. 3

Det foreslås, at den sagkyndige senest 14 dage efter sin første henvendelse til den instans, der behandler den godtgørelsesberettigede sag, skal fremsende et specificeret overslag over de udgifter til behandlingen af det eller de spørgsmål i sagen ved instansen, som den skatte- eller afgiftspligtige kan forvente at skulle betale den sagkyndige.

Såfremt overslaget ikke fremsendes senest 14 dage efter den sagkyndiges første henvendelse, vil der ikke kunne ydes en godtgørelse med 100 pct. ved den pågældende instans, selv om den skatte- eller afgiftspligtige får fuldt eller overvejende medhold ved denne

instans. Godtgørelsen kan i så fald kun ydes med 50 pct. ved denne myndighed.

Derimod er der ikke noget i vejen for, at den skatte- eller afgiftspligtige i godtgørelsesmæssig henseende stilles, som om denne havde fået fuldt eller overvejende medhold ved tidligere instanser, forudsat at den sagkyndige ved disse instanser har fremsendt sine overslag på behørig vis.

Efter forslaget er der dog mulighed for, at told- og skatteregionen kan se bort fra en overskridelse af 14-dagesfristen, såfremt ganske særlige omstændigheder taler herfor. Det kan f.eks. være i situationer, hvor det må anses for særligt undskyldeligt, at overslaget ikke er blevet fremsendt inden fristens udløb. Det vil f.eks. være tilfældet, hvis den sagkyndige inden udløbet af fristen er blevet alvorlig syg og således har været ude af stand til at udarbejde overslaget.

Et afslag på dispensation fra told- og skatteregionen kan påklages til Told- og Skattestyrelsen.

Efter den gældende godtgørelsesordning er kredsen af sagkyndige, som kan bistå den skatte- eller afgiftspligtige, bred. Med det foreliggende lovforslag sker der ingen ændringer i kredsen af sagkyndige.

Formålet med det foreslåede overslag over den sagkyndiges udgifter til sagen er navnlig at give myndighederne mulighed for at vurdere rimeligheden af den sagkyndiges honorar og hindre eventuelt misbrug som følge af, at der senere eventuelt kan blive tale om at yde den skatte- eller afgiftspligtige fuld dækning for dennes udgifter til sagkyndig bistand mv.

Overslaget vil kunne indgå i told- og skatteforvaltningens vurdering af, om den sagkyndiges honorar er rimeligt. Overslaget kan dog selvsagt kun være vejledende for denne myndigheds vurdering. Således kan der i sagen opstå uforudsete forhold, som kræver en dyberegående, udgiftskrævende behandling, som også berettiger til godtgørelse.

Når der stilles krav om, at den sagkyndige specificerer sit overslag i relation til det eller de spørgsmål, som sagen vedrører, skyldes det også, at myndighederne gennem udgiftsskønnet på de enkelte punkter kan danne sig et indtryk af sagens tyngde, hvilket igen kan få betydning for myndighedernes medholdsvurdering, jf. de almindelige bemærkninger afsnit 3.

Da sagens udfald er en selvstændig parameter for advokaters honorarfastsættelse, kan det eventuelt blive nødvendigt for denne kreds af sagkyndige at udarbejde overslaget, således at der tages højde for de mulige udfald ved instansen.

Den sagkyndiges første henvendelse til klageinstansen vil typisk være skriftlig i form af en skriftlig klage. Imidlertid kan man også forestille sig, at hen-

vendelsen sker mundtligt. I så fald må den sagkyndige for at kunne dokumentere, at overslaget er afgivet senest 14 dage efter den første henvendelse til myndigheden, gøre en notits om den mundtlige henvendelse til instansen om sagen.

Skifter den skatte- eller afgiftspligtige sagkyndig under sagens behandling ved en instans, skal den nye sagkyndige indsende et overslag over de forventede udgifter, medmindre vedkommende mener, at udgifterne ikke vil overstige de udgifter, som den nu udtrådte sagkyndige har skønnet, at der vil være til sagens behandling.

I domstolssager kan den sagkyndiges overslag typisk medfølge det første processkrift, som den sagkyndige udarbejder. Indtræder den sagkyndige først efter skriftsvekslingens afslutning, kan overslaget medfølge orienteringen til domstolene om den sagkyndiges indtræden i sagen.

En kopi af overslaget skal ifølge bestemmelser, som påtænkes fastsat af skatteministeren om, hvilke oplysninger der skal følge ansøgningen om omkostningsgodtgørelse, indsendes til told- og skatteregionen sammen med ansøgningen om omkostningsgodtgørelse, jf. den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse i skattestyrelseslovens § 33 G.

Til nr. 4

Ændringen er alene en konsekvens af, at det efter forslaget ikke længere er en forudsætning for at opnå godtgørelse, at udgifterne har været betalt. Der henvises herom nærmere til bemærkningerne under nr. 1.

Til nr. 5

Efter forslaget til *den ny bestemmelse i § 33 E* skal den administrative instans, som afgør det materielle spørgsmål i en skatte- eller afgiftssag omfattet af skattestyrelseslovens 33 D, samtidig med afgørelsen afgive en udtalelse til den skatte- eller afgiftspligtige om, hvorvidt denne må anses for at have tabt sagen helt, fået medhold i ikke overvejende grad, fået medhold i overvejende grad eller fået fuldt medhold. Udtalelsen skal være begrundet. Stadfæstes afgørelsen fra en tidligere instans, eller vindes sagen på alle punkter af den skatte- eller afgiftspligtige, kan begrundelsen være summarisk.

En kopi af denne udtalelse skal ifølge bestemmelser, som påtænkes fastsat af skatteministeren om, hvilke oplysninger der skal følge ansøgningen om omkostningsgodtgørelse, indsendes til told- og skatteregionen sammen med ansøgningen om omkostningsgodtgørelse, jf. den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse i skattestyrelseslovens § 33 G.

Told- og skatteregionen lader udtalelsen indgå i sin vurdering af graden af medhold i sagen. Udtalelsen er ikke bindende for told- og skatteregionens afgørelse, men kun vejledende, om end den må tillægges meget betydelig vægt. Det kan således tænkes, at told- og skatteregionen ikke følger vurderingen i udtalelsen, hvis den ikke deler klageinstansens vurdering af medholdsgraden.

Udtalelsen har ikke alene betydning for vurderingen af medholdsgraden ved den instans, som afgiver udtalelsen. Udtalelsen har også betydning i de tilfælde, hvor told- og skatteregionen skal foretage en samlet medholdsvurdering.

Told- og skatteregionens vurdering af medholdsspørgsmålet meddeles samtidig med afgørelsen om godtgørelsens størrelse. Told- og skatteregionens afgørelse kan påklages til Told- og Skattestyrelsen.

Baggrunden for forslaget er, at de administrative instanser, som har behandlet det materielle skatte- eller afgiftsspørgsmål i sagen, må antages at kunne yde et meget væsentligt bidrag til afklaringen af medholdsspørgsmålet.

Hvis ikke de administrative instanser havde pligt til at afgive den omhandlede udtalelse, måtte det antages, at told- og skatteregionerne ville blive påført et meget betydeligt arbejde med at vurdere betydningen af sagens udfald ved de enkelte instanser for at kunne danne sig et samlet billede af medholdsgraden. Endvidere måtte det antages, at told- og skatteregionerne i en vis udstrækning alligevel ville indhente udtalelser fra de administrative instanser for at få disse myndigheders syn på medholdsspørgsmålet.

Af hensyn til told- og skatteforvaltningens behandling af medholdsspørgsmålet er det også foreslået, at udtalelsen begrundes. Det kan imidlertid ikke udelukkes, at der i visse situationer kan være behov for at indhente yderligere oplysninger fra de pågældende myndigheder til brug for behandlingen af medholdsspørgsmålet. I sådanne situationer kan det komme på tale at foretage en forskudsvis udbetaling af det ansøgte godtgørelsesbeløb på 50 pct., jf. nærmere herom bemærkningerne straks nedenfor.

Efter forslaget til *den nye bestemmelse i § 33 F* kan told- og skatteregionen efter *stk. 1* udbetale det ansøgte godtgørelsesbeløb med 50 pct. forskudsvis, såfremt told- og skatteregionen finder, at ansøgningen kan give anledning til nærmere at undersøge spørgsmålet om medholdsgraden.

Dette kan således ske, såfremt medholdsvurderingen forekommer vanskelig at foretage, og vurderingen således f.eks. kræver yderligere udtalelser fra de administrative klageinstanser. Det kan også ske i det

tilfælde, hvor både medholdsvurderingen og honorarets størrelse kræver yderligere undersøgelser, eller der i øvrigt er forhold i ansøgningen, som kræves nærmere belyst.

Samtidig med den forskudsvis udbetaling meddeles told- og skatteregionen ansøgeren, hvorpå sagen beror.

Indhentes supplerende udtalelser fra de administrative klageinstanser, gives der forinden en afgørelse træffes, den skatte- eller afgiftspligtige adgang til at kommentere de supplerende udtalelser i overensstemmelse med de almindelige partshøringsregler i forvaltningsloven.

Baggrunden for forslaget på dette punkt er, at behovet for en nærmere behandling af godtgørelsesspørgsmålet ikke bør komme den godtgørelsesberettigede økonomisk til skade. Derfor er der efter den foreslåede bestemmelses *stk. 2* bestemt, at såfremt det viser sig, at godtgørelsesbeløbet er større end det beløb, der er udbetalt forskudsvis, skal myndighederne udbetale restbeløbet med en rente beregnet i henhold til rentesatsen i kildeskattelovens § 62, *stk. 3*. Denne rentesats ydes i tilfælde, hvor en skattepligtig skal have udbetalt overskydende skat efter 1. oktober i året efter indkomståret. Renten, der er variabel, er den 1. januar 2002 fastsat til 0,6 pct. pr. måned.

Denne rente, som ikke er skattepligtig for modtageren, jf. bemærkningerne til § 2 nedenfor, beregnes pr. påbegyndt måned fra ansøgningstidspunktet til udbetalingstidspunktet.

Det kan også forekomme, at en ansøgning om omkostningsgodtgørelse alene giver told- og skatteregionen anledning til nærmere at undersøge størrelsen af udgifterne til behandling af sagen, herunder den sagkyndiges honorar. Det følger af den foreslåede bestemmelses *stk. 3*, at der i den situation skal ske udbetaling af den ansøgte godtgørelse til den skatte- eller afgiftspligtige med forbehold for eventuel tilbagebetaling.

Baggrunden for forslaget er, at det som udgangspunkt ikke bør komme den skatte- eller afgiftspligtige økonomisk til skade, at myndighederne stiller spørgsmål ved rimeligheden af størrelsen af sagsudgifterne, herunder den sagkyndiges honorar, hvis afklaring kan trække ud.

I forbindelse med forbeholdet skal told- og skatteregionen samtidig oplyse ansøgeren, hvorpå sagen beror.

Indhentes udtalelser fra den sagkyndiges brancheorganisations klagenævn, kan der i overensstemmelse med de almindelige partshøringsregler i forvaltningsloven ikke træffes afgørelse om godtgørelsesspørgs-

målet, uden at der forinden har været givet den sagkyndige/ den skatte- eller afgiftspligtige adgang til at kommentere dette nævns udtalelse.

Såfremt der er tvivl om størrelsen af et advokatorar, kan told- og skatteregionen forelægge honorarspørgsmålet for kredsbestyrelsen i den advokatkreds, hvor den pågældende advokat eller advokatselskabet har sit kontor, jf. retsplejelovens § 146. Da kredsbestyrelsens afgørelse ifølge retsplejelovens § 147 kan indbringes for Advokatnævnet inden 4 uger efter, at kredsbestyrelsens afgørelse er meddelt parterne, bør told- og skatteregionen vente med at træffe endelig afgørelse om godtgørelsesspørgsmålet, til en eventuel klagebehandling ved Advokatnævnet er afsluttet.

I *stk. 4* foreslås det, at såfremt godtgørelsesbeløbet findes at være mindre end det beløb, som er udbetalt med forbehold, skal den godtgørelsesberettigede tilbagebetale det for meget udbetalte godtgørelsesbeløb. Den skatte- eller afgiftspligtige har ret til at få henstand med tilbagebetalingen af dette beløb, såfremt afgørelsen om godtgørelsens størrelse påklages til Told- og Skattestyrelsen eller indbringes for domstolene. Der beregnes ikke renter af det beløb, som der er givet henstand med.

En sådan mulighed for henstand findes tilsvarende ved påklage af en skatteansættelse eller ved domstolsprøvelse af en sådan. Det er fundet rimeligt, at den skatte- eller afgiftspligtige ikke belastes økonomisk i en sådan situation.

Hvis den skatte- eller afgiftspligtige ikke vil udnytte sin ret til at få henstand, men i stedet betaler det omtvistede beløb, og det senere viser sig, at godtgørelsen har været større end det beløb, som myndighederne har fastsat, tilbagebetales dette beløb efter *stk. 5* til den skatte- eller afgiftspligtige med en rente beregnet efter kildeskattelovens § 62, stk. 3. Renten, som ikke er skattepligtig for modtageren, jf. bemærkningerne til § 2 nedenfor, beregnes pr. påbegyndt måned fra dagen for indbetaling af det opkrævede godtgørelsesbeløb til tilbagebetalingstidspunktet.

Den gældende bestemmelse i § 33 E indeholder en bemyndigelse til skatteministeren til at fastsætte nærmere bestemmelser om kravene til dokumentation for betalingen af de godtgørelsesberettigede udgifter m.v. Efter den foreslåede bestemmelse i § 33 G er bestemmelsen i § 33 E ændret således, at skatteministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere bestemmelser om, hvilke oplysninger der skal følge en ansøgning om omkostningsgodtgørelse. Ændringen er en konsekvens af forslaget om, at det ikke længere er en forudsætning for at opnå godtgørelse, at de godtgørelsesbe-

rettigede udgifter er betalt. Der henvises herom nærmere til bemærkninger til nr. 1.

De foreslåede bestemmelser i §§ 33 H - 33 J er kun ændret redaktionelt. Skatteministeren skal efter den foreslåede bestemmelse i § 33 H årligt afgive en redegørelse til Folketinget om den udgiftsmæssige udvikling i godtgørelsessagerne. De foreslåede §§ 33 I - 33 J er bestemmelser om straf for afgivelsen af urigtige eller vildledende oplysninger mv. til brug for beregningen af omkostningsgodtgørelse.

Til § 2

Det foreslås i *nr. 1*, at de renter, der udbetales efter de foreslåede bestemmelser i skattestyrelseslovens § 33 F, stk. 2 og 5, ikke medregnes ved indkomstopgørelsen. Herved behandles disse renter skattemæssigt på samme måde som selve godtgørelsesbeløbet, som ifølge den gældende ligningslovs § 7 Q, stk. 1, nr. 1, heller ikke beskattes hos modtageren.

Til § 3

Det foreslås, at loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelse i Lovtidende og har virkning for sager, hvor godtgørelsesspørgsmålet i sagen ikke er endeligt afgjort efter de tidligere gældende regler inden den 17. januar 2002.

Den skatte- eller afgiftspligtige kan vælge at ansøge om omkostningsgodtgørelse efter hver instansbehandling eller vente med at ansøge, til sagen er endeligt afgjort.

Ved at knytte lovens virkninger til tidspunktet for godtgørelsessagens afslutning opnås, at den nye, foreslåede ordning kommer til at omfatte sager, i hvilke der allerede tidligere er ydet godtgørelse med 50 pct. efter den gældende ordning på baggrund af ansøgning efter en tidligere instansbehandling. Det forudsætter dog, at godtgørelsesspørgsmålet i sagen ikke er endeligt afgjort efter de tidligere gældende regler inden den 17. januar 2002.

Foreligger der således for told- og skatteforvaltningen ikke-færdigbehandlede sager om omkostningsgodtgørelse den 17. januar 2002, vil disse sager blive omfattet af lovforslagets bestemmelser om ydelse af 100 pct. i godtgørelse ved fuldt eller overvejende medhold.

Lovforslaget omfatter omvendt ikke de sager, som er endeligt afgjort såvel vedrørende det materielle skatte- eller afgiftsspørgsmål som vedrørende spørgsmålet om omkostningsgodtgørelse. Der er således ikke mulighed for at få genoptaget tidligere afsluttede godtgørelsessager.

Lovforslagets bestemmelser om den sagkyndiges overslag, jf. § 1, nr. 3, og om klageinstansens udtalelse over medholdsspørgsmålet, jf. den foreslåede affattelse af skattestyrelseslovens § 33 E i § 1, nr. 5, vil alene have virkning for sager, som rejses ved den pågældende instans fra og med dagen efter lovens bekendtgørelse i Lovtidende.

Konsekvensen heraf er, at told- og skatteregionerne i disse overgangssager må indhente udtalelser fra de administrative myndigheder, i det omfang de finder behov herfor til brug for vurderingen af spørgsmålet om medholdsgraden mv.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Kapitel 3 A

Omkostningsgodtgørelse

Lovforslaget

§ 1

I lov om skattemyndighedernes organisation og opgaver m.v. (Skattestyrelsesloven), jf. lov-bekendtgørelse nr. 859 af 13. september 2000, som ændret ved § 4 i lov nr. 483 af 7. juni 2001, foretages følgende ændringer:

§ 33 A. Der ydes en godtgørelse på 50 pct. af de udgifter, som en person omfattet af § 33 B, har betalt til sagkyndig bistand m.v., som nævnt i § 33 C i de sager, som er nævnt i § 33 D.

Stk. 2. Godtgørelsen er dog på 85 pct. af de godtgørelsesberettigede udgifter, hvis udgifterne er betalt i anledning af, at told- og skatteforvaltningen vil ændre en kommunal ansættelse, jf. § 14, stk. 4, 2. pkt., eller den centrale told- og skatteforvaltning af egen drift vil ændre en afgørelse truffet af den regionale told- og skatteforvaltning, eller told- og skatteforvaltningen forelægger en skatteankenævnskendelse eller en ejendomsvurdering for Ligningsrådet til ændring, jf. § 14, stk. 5, eller Skatteministeriet indbringer en landsskatteretskendelse for landsretten, eller Skatteministeriet anker en landsretsdom til Højesteret. Godtgørelsen efter 1. pkt. ydes kun til dækning af de godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes til sagens behandling ved henholdsvis told- og skatteforvaltningen, Ligningsrådet, landsretten eller Højesteret.

1. § 33 A, stk. 1, affattes således:

”§ 33 A. Der ydes en godtgørelse på 50 pct. af de udgifter, som en person omfattet af § 33 B, ifølge regning skal betale eller har betalt til sagkyndig bistand m.v., som nævnt i § 33 C i de sager, som er nævnt i § 33 D. Dog ydes en godtgørelse på 100 pct., såfremt den pågældende person i sagen har fået fuldt medhold eller medhold i overvejende grad.”

2. § 33 A, stk. 2, 1. pkt., affattes således:

”Stk. 2. Godtgørelsen er på 100 pct. af de godtgørelsesberettigede udgifter, hvis udgifterne ifølge regning skal betales eller er betalt i anledning af, at told- og skatteforvaltningen vil ændre en kommunal ansættelse, jf. § 14, stk. 4, 2. pkt., eller den centrale told- og skatteforvaltning af egen drift vil ændre en afgørelse truffet af den regionale told- og skatteforvaltning, eller told- og skatteforvaltningen forelægger en skatteankenævnskendelse eller en ejendomsvurdering for Ligningsrådet til ændring, jf. § 14, stk. 5, eller Skatteministeriet indbringer en landsskatteretskendelse for landsretten, eller Skatteministeriet anker en landsretsdom til Højesteret.”

Gældende formulering

Stk. 3. Landsskatteretten kan bestemme, at udgifter, der er eller vil blive afholdt til syn og skøn i en landsskatteretssag, jf. § 30, skal godtgøres fuldt ud. Tilsvarende kan Ligningsrådet bestemme, at udgifter, der er eller vil blive afholdt til syn og skøn i en sag om bindende forhåndsbesked ved Ligningsrådet, jf. § 20 B, stk. 5, skal godtgøres fuldt ud.

Stk. 4. Krav på godtgørelse efter stk. 1-3 kan ikke sælges, pantsættes eller på anden måde overdrages. Kravet kan heller ikke gøres til genstand for retsforfølgning eller modregning.

§ 33 B. Den godtgørelsesberettigede er, uanset om denne er en fysisk eller en juridisk person, herunder et dødsbo:

- 1) Den, der ifølge lovgivningen er berettiget til at klage over en afgørelse i en sag, som er nævnt i § 33 D, eller som kan indbringe en sådan afgørelse for domstolene.
- 2) Den, som i øvrigt må anerkendes som part i en sag, som er nævnt i § 33 D.
- 3) Den, som en myndighed inddrager i en sag omfattet af § 33 D, fordi myndigheden skønner, at den pågældende har en direkte retlig interesse i sagens udfald.

§ 33 C. Godtgørelsesberettigede er følgende udgifter, når de er betalt:

- 1) Udgifter til sagkyndig bistand, medmindre den sagkyndige er ansat hos den godtgørelsesberettigede.
- 2) Retsafgifter, bortset fra gebyret til Landsskatteretten, jf. § 25, stk. 4.
- 3) Udgifter til syn og skøn.
- 4) Udgifter til sagkyndige erklæringer og andet bevismateriale.
- 5) Pålagte sagsomkostninger.
- 6) Udgifter til en sagkyndigs udtalelse om, hvorvidt en afgørelse i en klage- eller retssag bør påklages eller prøves ved domstolene.

Stk. 2. De godtgørelsesberettigede udgifter reduceres med:

- 1) Tilkendte sagsomkostninger.
- 2) Offentlig retshjælp.
- 3) Afgiftstilsvær, der kan fradrages som indgående moms efter lov om merværdiafgift (momsloven).

Lovforslaget

3. I § 33 A, indsættes efter *stk. 3* som nyt stykke:

”*Stk. 4.* Den sagkyndige skal senest 14 dage efter sin første henvendelse til den instans, der behandler den godtgørelsesberettigede sag, fremsende et specificeret overslag over de udgifter til behandlingen af det eller de spørgsmål i sagen ved den pågældende instans, som den godtgørelsesberettigede kan forvente at skulle betale den sagkyndige. Fremsendelsen af overslaget er en forudsætning for, at der kan ydes en godtgørelse på 100 pct. af sagens udgifter ved den pågældende instans efter stk. 1 og 2. Der kan dog bortses fra en overskridelse af fristen i 1. pkt, hvis ganske særlige omstændigheder taler herfor.”

Stk. 4 bliver herefter stk. 5.

4. I § 33 C affattes *stk. 1* således:

”§ 33 C. Godtgørelsesberettigede er følgende udgifter, når de ifølge regning skal betales eller er betalt:

- 1) Udgifter til sagkyndig bistand, medmindre den sagkyndige er ansat hos den godtgørelsesberettigede.
- 2) Retsafgifter, bortset fra gebyret til Landsskatteretten, jf. § 25, stk. 4.
- 3) Udgifter til syn og skøn.
- 4) Udgifter til sagkyndige erklæringer og andet bevismateriale.
- 5) Pålagte sagsomkostninger.
- 6) Udgifter til en sagkyndigs udtalelse om, hvorvidt en afgørelse i en klage- eller retssag bør påklages eller prøves ved domstolene.”

Bilag til f. t. l. vedr. skattestyrelsesloven og ligningsloven

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 33 D. Godtgørelse ydes

- 1) ved klage til skatteankenævnet eller til Landsskatteretten
- 2) ved klage til en told- og skatteregion, Told- og Skattestyrelsen eller Ligningsrådet over en afgørelse, som er truffet efter bemyndigelse fra skatteministeren
- 3) i forbindelse med en anmodning til skatteankenævnet eller Landsskatteretten om genoptagelse af vedkommende myndigheds egen tidligere afgørelse
- 4) i en sag vedrørende skatter eller afgifter for EF-Domstolen, hvor den godtgørelsesberettigede er part, og
- 5) i en klagesag, hvor den godtgørelsesberettigede er part, om ophævelse af dobbeltbeskatning i forbindelse med regulering af forbundne foretagenders overskud (EF-voldgiftskonventionen).

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1, nr. 2, gælder dog ikke klager til Told- og Skattestyrelsen i sager vedrørende told eller afgifter samt i sager om arbejds giverkontrol bortset fra hæftelsessager.

Stk. 3. Godtgørelse ydes endvidere ved domstolsprøvelse af afgørelser i sager, som er godtgørelsesberettigede efter stk. 1, nr. 1-3, og stk. 2.

§ 33 E. Skatteministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser om kravene til dokumentation for betalingen af de godtgørelsesberettigede udgifter m.v.

5. §§ 33 E- 33 H ophæves og i stedet indsættes:

”§ 33 E. I sager, der afgøres administrativt, afgiver den instans, der træffer afgørelse i den godtgørelsesberettigede sag, samtidig med afgørelsen i sagen en begrundet udtalelse om, i hvilket omfang den godtgørelsesberettigede har fået medhold i det eller de godtgørelsesberettigede spørgsmål, som er forelagt den. Denne udtalelse indgår i vurderingen af størrelsen af den godtgørelse, den godtgørelsesberettigede er berettiget til. Udtalelsen er dog ikke bindende for afgørelsen af spørgsmålet om godtgørelsens størrelse.

Gældende formulering

§ 33 F. Skatteministeren afgiver årligt en redegørelse til Folketinget om den udgiftsmæssige udvikling m.v. i de sager, hvortil der kan ydes omkostningsgodtgørelse.

§ 33 G. Medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der forsætligt eller groft uagtsomt afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger til brug for beregningen af omkostningsgodtgørelse.

Stk. 2. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Lovforslaget

§ 33 F. Giver en ansøgning om omkostningsgodtgørelse anledning til nærmere at undersøge, i hvilket omfang den godtgørelsesberettigede har fået medhold i sin sag, udbetales forskudsvis 50 pct. af det ansøgte godtgørelsesbeløb.

Stk. 2. Er godtgørelsesbeløbet større end det beløb, som efter stk. 1 er udbetalt forskudsvis, udbetales restbeløbet med en rente. Rnten beregnes med rentesatsen i kildeskattelovens § 62, stk. 3, pr. påbegyndt måned regnet fra dagen for modtagelsen af ansøgningen om omkostningsgodtgørelse.

Stk. 3. Giver en ansøgning om omkostningsgodtgørelse alene anledning til nærmere at undersøge størrelsen af udgifterne til behandling af sagen, herunder den sagkyndiges honorar, udbetales godtgørelsen ifølge ansøgningen med forbehold for eventuel tilbagebetaling.

Stk. 4. Er godtgørelsesbeløbet mindre end det beløb, som efter stk. 3 er udbetalt med forbehold, skal den godtgørelsesberettigede tilbagebetale det for meget udbetalte godtgørelsesbeløb. Den godtgørelsesberettigede har ret til hestand, såfremt afgørelsen om godtgørelsens tilbagebetaling påklages eller indbringes for domstolene.

Stk. 5. Har den godtgørelsesberettigede tilbagebetalt godtgørelsesbeløbet efter stk. 4, 1. pkt., og findes dette beløb senere at være blevet tilbagebetalt med urette, udbetales beløbet med en rente. Rnten beregnes med rentesatsen i kildeskattelovens § 62, stk. 3, pr. påbegyndt måned regnet fra dagen for indbetaling af det opkrævede godtgørelsesbeløb.

§ 33 G. Skatteministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser om, hvilke oplysninger der skal følge en ansøgning om omkostningsgodtgørelse.

Gældende formulering

§ 33 H. Skønnes en overtrædelse ikke at ville medføre højere straf end bøde, kan skatteministeren tilkendegive den pågældende, at sagen kan afgøres uden retslig forfølgning, såfremt denne erkender sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angiven frist, der efter begæring kan forlænges, at betale en i tilkendegivelsen angiven bøde.

Stk. 2. Med hensyn til den i stk. 1 nævnte tilkendegivelse finder bestemmelserne i retsplejeloven om indholdet af et anklageskrift i politisager tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Betales bøden i rette tid, eller bliver den efter vedtagelse inddrevet eller afsonet, bortfalder videre forfølgning. Skattekontrollovens § 23 A om opkrævning og inddrivelse finder tilsvarende anvendelse.

Lovforslaget

§ 33 H. Skatteministeren afgiver årligt en redegørelse til Folketinget om den udgiftsmæssige udvikling m.v. i de sager, hvortil der kan ydes omkostningsgodtgørelse.

§ 33 I. Medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der forsætligt eller groft uagtsomt afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger til brug for beregningen af omkostningsgodtgørelse.

Stk. 2. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

§ 33 J. Skønnes en overtrædelse ikke at ville medføre højere straf end bøde, kan skatteministeren tilkendegive den pågældende, at sagen kan afgøres uden retslig forfølgning, såfremt denne erkender sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angiven frist, der efter anmodning kan forlænges, at betale en i tilkendegivelsen angiven bøde.

Stk. 2. Med hensyn til den i stk. 1 nævnte tilkendegivelse finder bestemmelserne i retsplejeloven om indholdet af et anklageskrift i politisager tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Betales bøden i rette tid, eller bliver den efter vedtagelse inddrevet eller afsonet, bortfalder videre forfølgning. Skattekontrollovens § 23 A om opkrævning og inddrivelse finder tilsvarende anvendelse.”

§ 2

Lov om påligningen af indkomstskat til staten (ligningsloven), jf. Lovbekendtgørelse nr. 887 af 8. oktober 2001

I lov om påligningen af indkomstskat til staten (ligningsloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 887 af 8. oktober 2001, foretages følgende ændringer:

Gældende formulering

§ 7 Q. Til den skattepligtige indkomst medregnes ikke:

- 1) Godtgørelse efter § 33 A i skattestyrelsesloven.
- 2) Beløb, som betales til en godtgørelsesberettiget person efter skattestyrelseslovens kapitel 3 A til dækning af dennes udgifter til sagkyndig bistand m.v. Det gælder dog ikke, i det omfang beløbet med tillæg af omkostningsgodtgørelsen og andre godtgjorte udgifter overstiger personens samlede udgifter til sagkyndig bistand m.v. i sagen, eller i det omfang beløbet ikke må anses for ydet som følge af yderens retlige interesse i sagen.

Stk. 2. Beløb, som er nævnt i stk. 1, nr. 2, kan ikke fradrages i den skattepligtige indkomst, medmindre yderen er en fond eller forening m.v., der efter lovgivningens almindelige regler har fradrag for udlodninger eller uddelinger. Ydes beløbet som led i et ansættelsesforhold eller som led i en aftale om personligt arbejde i øvrigt til dækning af modtagerens udgifter til sagkyndig bistand m.v., og fradrager arbejdsgiveren m.v. beløbet i sin skattepligtige indkomst, medregnes beløbet til modtagerens skattepligtige indkomst.

Stk. 3. Udgifter til bistand i skattesager kan ikke fradrages ved indkomstopgørelsen. I øvrigt kan udgifter, hvortil der kan ydes godtgørelse efter kapitel 3 A i skattestyrelsesloven, ikke fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Lovforslaget

1. § 7 Q, stk. 1, nr. 1, affattes således:

- ”1) Godtgørelse efter skattestyrelseslovens § 33 A samt renter efter samme lovs § 33 F, stk. 2 og 5.”.

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende og har virkning for sager, hvor godtgørelsesspørgsmålet i sagen ikke er endeligt afgjort efter de tidligere gældende regler inden den 17. januar 2002.

Stk. 2. Det i § 1, nr. 3, foreslåede nye stk. 4 i skattestyrelseslovens § 33 A og den i § 1, nr. 5, foreslåede affattelse af skattestyrelseslovens § 33 E har virkning for sager, som rejses ved den pågældende myndighed fra og med dagen efter lovens bekendtgørelse i Lovtidende.

Til lovforslag nr. L 54. Skriftlig fremsættelse (17. januar 2002)

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Herved tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af skattestyrelsesloven og ligningsloven. (Fuld omkostningsgodtgørelse i skattesager m.v., som skatteyder vinder fuldt ud eller i overvejende grad, eller som videreføres af skattemyndighederne).

(Lovforslag nr. L 54).

Flere skatteyderer opgiver at føre skattesager, fordi det ofte vil være en langvarig, økonomisk og psykisk belastning for den enkelte. Der er desuden stor risiko for, at omkostningerne ved at få ret vil overstige den tilbagebetalte skat. Dette har Venstre og Det Konservative Folkeparti gennem en længere årrække påpeget som et problem over for den tidligere regering – uden at problemet på området er blevet løst.

Som led i en styrkelse af skatteborgernes retssikkerhed fremlægger regeringen derfor dette lovforslag, som sikrer borgerne og virksomhederne fuld dækning af deres udgifter til sagkyndig bistand i sager, som de vinder fuldt ud eller i overvejende grad.

Lovforslaget skal ses som led i opfyldelsen af de mål, som regeringen har sat sig ved regeringsgrundlaget, og som regeringspartierne har forpligtet sig til at opfylde inden 100 dage.

Det er regeringens opfattelse, at de urimeligheder, som en skatteyder udsættes for ved at få ret i sin skattesag og alligevel stå tilbage med et økonomisk tab, vil blive fjernet med dette lovforslag.

Efter de gældende regler ydes der en godtgørelse på 50 pct. af skatteyderens udgifter til sagkyndig bistand i de fleste skattesager, som påklages i det administrative klagesystem eller prøves ved domstolene. Dette sker uanset, om skatteyderen vinder eller taber sagen. Efter den nye ordning vil skatteyderen fortsat være sikret en

godtgørelse på 50 pct., såfremt denne taber sagen. Får skatteyderer derimod fuldt medhold eller medhold i sin sag i overvejende grad, får skatteyderer ifølge forslaget dækket samtlige sine udgifter til sagkyndig bistand mv., dvs. med 100 pct.

Efter de gældende regler kan der i de situationer, hvor skattemyndighederne viderefører en sag, ydes skatteyderen en godtgørelse på 85 pct. af dennes udgifter til sagkyndig bistand ved den pågældende instans. Skattemyndighederne viderefører som altovervejende hovedregel kun sager, som findes at være af principiel betydning, dvs. af betydning for et større antal skatteyderer. Efter forslaget forslås denne godtgørelse på 85 pct. hævet til 100 pct.

Efter lovforslaget skal skatteyderens rådgiver senest 14 dage efter sin første henvendelse til klageinstansen fremsende et overslag over sagens skønnede udgifter ved den pågældende instans. Dette overslag indgår som et vejledende moment i told- og skatteregionens senere vurdering af godtgørelsens størrelse, herunder af rimeligheden af det honorar, som der ønskes godtgørelse for.

Samtidig med, at klageinstansen træffer afgørelse i sagen, fremkommer instansen med en vejledende udtalelse om, hvorvidt skatteyder har fået fuldt eller overvejende medhold i sagen.

Ved ansøgning om omkostningsgodtgørelse til told- og skatteregionen fremsender rådgiveren sit overslag, sin regning, afgørelsen fra klageinstansen samt instansens vejledende udtalelse om medholdsgraden. Rådgiveren og skatteyderen attesterer ved deres underskrifter på ansøgningen under strafansvar, at de afgivne oplysninger er korrekte.

Told- og skatteregionen vurderer på baggrund af det fremsendte materiale, om skatteyderen har vundet sagen helt eller i overvejende grad. Er det tilfældet, dækkes skatteyderens udgifter til sagkyndig bistand som nævnt med 100 pct.

Er told- og skatteregionen i tvivl om, i hvilken grad skatteyderen har fået medhold, kan regionen forskudsvis udbetale 50 pct. af det ansøgte omkostningsgodtgørelsesbeløb til skatteyderen. Viser det sig senere, at skatteyderen er berettiget til et større beløb, udbetales det resterende beløb med renter. Renterne medregnes ikke ved indkomstopgørelsen.

Er told- og skatteregionen i tvivl om rimeligheden af størrelsen af sagens udgifter, herunder rådgiverens honorar, udbetaler regionen det ansøgte beløb, men tager forbehold for tilbagebetaling. Told- og skatteregionen kan forelægge spørgsmålet om rimeligheden af honorarets størrelse for rådgiverens brancheorganisations klagenævn. Et eventuelt krav om tilbagebetaling af beløbet fra skatteyderen sker uden beregning af renter.

Skatteyderen kan påklage told- og skatteregionens afgørelse til Told- og Skattestyrelsen og herefter eventuelt indbringe styrelsens afgørelse for domstolene.

Hvis told- og skatteregionen har taget forbehold for tilbagebetaling af godtgørelsen, har skatteyderen ved påklage til Told- og Skattestyrelsen og ved indbringelse af sagen for domstolene ret til henstand med tilbagebetalingen. Hvis

skatteyderen desuagtet betaler det omtvistede beløb, og Told- og Skattestyrelsen eller domstolene senere giver skatteyderen medhold, tilbagebetales differencebeløbet med renter. Renterne medregnes ikke ved indkomstopgørelsen.

Lovforslaget skønnes med stor usikkerhed at indebære en merudgift på ca. 20 mill. kr. årligt.

Angående de administrative konsekvenser af lovforslaget vurderes det, at det for Landsskatteretten vil medføre merudgifter svarende til 3 årsværk. For Told*Skat indebærer lovforslaget et årligt merforbrug af årsværk på ca. 15. Endvidere medfører lovforslaget engangsudgifter i Told*Skat på ca. 80.000 kr. til information. For kommunerne indebærer lovforslaget et ubetydeligt merarbejde.

Lovforslaget medfører, at det bliver mindre omkostningskrævende for erhvervslivet at føre skatte- og afgiftssager.

Lovforslaget skønnes ikke at have erhvervsadministrative konsekvenser.

Forslaget skønnes i øvrigt ikke at have miljømæssige eller EU-retlige konsekvenser.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale forslaget til Folketingets velvillige behandling.